

PÅSKEN

- et udviklingsdrama

Påskebegivenhedens tre hovedrolleindehavere

- Pontius Pilatus, Kristus og Barrabas - kan ses som tre bærende dele af vores psyke.

Vi står i hverdagen med Pilatus' svære valg mellem at lade det selviske eller det uselviske sejre.

af Sören Grind,
psykolog

Livets teater kulminerer fra tid til anden i historiske scener, som bliver vejledende for menneskets udvikling. Det kosmiske teaterstykke, som har haft størst gennemslagskraft i menneskehedens historie, opførtes for totusinde år siden og startede en mental bølge, som langsomt bredte sig over Jorden.

Dets store betydning knytter sig til centrale kræfter i vores bevidsthed, og det får gennem myter og sagaer, katedraller og kirker, kunst og kultur kraft til at leve videre i generation efter generation, fordi det spejler vores inderste natur.

Påskebegivenhedens tre hovedrolleindehavere - Pontius Pilatus, Kristus og Barrabas - kan ses som tre bæ-

rende dele af vores psyke. Barrabas forbyrder sig mod livslovene og repræsenterer den dyriske side af vores sind, selvopholdelsesdriften, magtbegæret, jalousien, selviskheden og hævnmoren.

Kristus symboliserer uselviskheden, ærligheden, kunsten, fredsviljen, næstekærligheden - vores menneskelige side. Disse to udgør den bagvedliggende konflikt i vores bevidsthed.

Pilatus repræsenterer den del af os, der stilles over for den svære opgave at vælge, om vi skal slippe Barrabas el-

ler Kristus fri - lade selviskheden eller uselviskheden sejre.

Dommerens dilemma

Pilatus' situation er hverdag for de fleste: Skal jeg gøre det, jeg ved er godt, eller skal jeg følge mit begær eller lade mig styre af min frygt?

Dette stilles på dramatisk vis på spidsen for Pilatus. Han står som dommer over for et kosmisk bevidst menneske, der med sin kærlighedsudstråling helt sikkert påvirker ham. Hans beslutning leder til døden for enten

Kristus eller forbryderen Barrabas.

Pilatus ved ganske givet, hvad den rette beslutning er, men han står over for en opbidset folkemængde, der - drevet af præsterne - råber, at han skal sætte Barrabas fri.

Præsteskabet føler sig truet af Kristus. De havde jo set og hørt, hvordan han fik tilhængere, hvordan han opvakte døde, kurerede syge, gjorde blinde seende osv. Kristus' påvirkning førte folket væk fra præsteskabets autoritet. De måtte af med ham for at kunne beholde deres position.

Vi kan se præsteskabet som et symbol for de etablerede, for den autoriserede moral og tradition.

Angsten for at stå alene

Pilatus står alene med sin opfattelse imod mængden. Vores opfattelse er også ofte i modsætning til omverdenen, vores venner, traditioner eller endog til samfundets rets-

system. Her kræves en enorm sjælsstyrke for at turde gå sin egen vej, at turde slippe Kristus fri.

Den store danske filosof Martinus siger, at vi ofte hellere går den forkerte vej sammen med flokken end den rette vej alene. Årsagen er vores nedarvede flokinstinkt fra dyreriget: at komme væk fra flokken, er det samme som udlevering til rovdyrene og hurtig død.

Ser man nærmere på hverdagens angst, handler det om variationer af frygten for at blive afvist eller udstødt af fællesskabet. Hvor mange er fx ikke begyndt at ryge, drikke alkohol eller tage stoffer for at være med i fællesskabet på trods af, at en indre stemme opfordrede dem til at lade være?

Martinus skriver, at en stærk vilje kun kan findes, hvis man føler sig i absolut kontakt med retfærdigheden. Denne kontakt kan igen kun hvile på enten en absolut tro eller en absolut viden. Hvis man ikke urokkeligt tror på sin handlemåde som retfærdig eller ikke absolut ved, at det er retfærdigt, da kan man kun være et svingende eller et vajende strå over for livets storme.

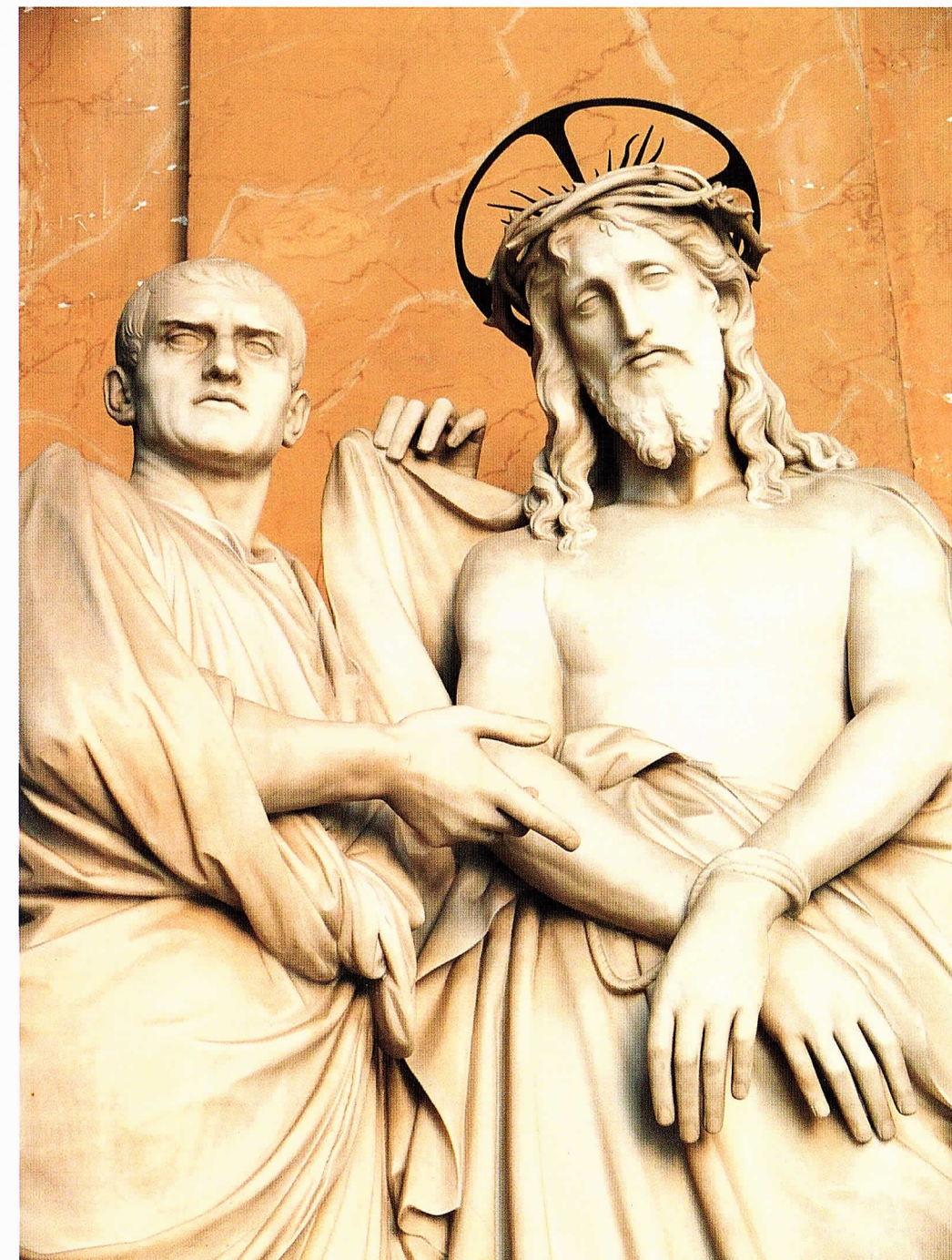
Netop manglen på urokkelig tro og absolut viden præger det materialistiske nutidsmenneske. Han/hun mangler moralsk vejledning og er dermed overladt til sin frygt. Tryghed forbindes i stedet med fysisk position, krop, ejendele osv.

Pilatus er et udtryk for nutidsmennesket. Hans trosevner er degenereret, han er skeptiker og materialist.

Hvad er sandhed?

Pilatus skal forhøre Kristus, som er anklaget for at have udgivet sig for konge. Dengang var der ingen adskillelse mellem en åndelig og en fysisk konge, og folkestemningen var betydeligt mere følelsesladet.

År du dog en konge? spørger Pilatus. Jesus svarer: Du siger det; jeg er en konge. Dertil er jeg født, og dertil er jeg kom-

Pontius Pilatus ved inderst inde, at Kristus er uskyldig, men han er under hårdt pres fra omverden. Et billede på, hvordan også vores samvittighed kan blive tilsidesat af ydre faktorer.

met til verden, at jeg skal vidne om sandheden.

Der skal sjælsstyrke til fra Jesu side baseret på en absolut viden for - med sandsynlig henrettelse til følge - at turde stå ved sandheden.

Pilatus replicerer ud fra sit skeptiske sind. Hvad er sandhed? Herefter vender han -

ligesom nutidsmennesket - ryggen til det svar, som Jesus kunne have tilbudt ham.

Pilatus råber til folkemængden: Jeg finder ingen skyld hos dette menneske. Men folkemængden og præsterne ophidses kun yderligere: Slip Barrabas fri. Pilatus indser, at denne rettergang ikke hand-

ler om "Hvad er sandhed?" eller "Hvad er retfærdigt?", men om, at den rådende orden og magt skal bestå for enhver pris.

Man kan spørge: Hvor mange retssager efter denne har haft samme mål: at fængsle anderledes tænkende, at uskadeliggøre dem,

© iStockphoto

INRI = Jesus af Nazareth, jødernes konge. Det var Pilatus' sidste tilkendegivelse af, at han havde været nødt til at handle mod sin samvittighed.

som truer det bestående?

Den samme proces foregår i os. Når vi inderst inde ved, at den menneskelige handling - at slippe Kristus fri - er det eneste rigtige, tager forsvarstalen og frygten for forandring alligevel ofte over, og vi undlader at skubbe det vante og trygge bort, selvom vi indser, at det er destruktivt.

Undskyldningerne

Pilatus gør et sidste forsøg på at vende stemningen ved at lade soldaterne torturere Jesus og derefter fremvise ham for folket og præsterne. *Se dette menneske*, råber Pilatus. Han håber at have stoppet deres blodtørst og vakt deres medfølelse, men de er forblændede af præsteskabets hetz.

Denne scene af det kosmiske teaterstykke rummer endnu en psykologisk indsigt, nemlig vores måde at bruge fysisk smerte eller sygdom som undskyldning for at afvige fra mængden og derigennem slippe for personlig stillingtagen. Man kan som vegetar for eksempel sige, at man er allergisk over for kød, selvom det primære motiv er etisk.

Tror vi os fri for personligt

ansvar eller fri for at vække skyld hos den anden, når vi holder os til fysiske begrundelser i stedet for psykiske eller etiske?

I så fald tager vi stilling på en kamufleret måde og håber dermed at blive fri for at møde andres modvilje eller afvisning. Det er et skridt på vejen, men det har en ubehagelig bismag af uærlighed.

Når frygten sejrer

Da Pilatus endnu ikke havde opgivet sin modstand mod at følge mængdens råb, satte præsteskabets det stød ind, som skulle lede til Pilatus' fald: *Hvis du ikke sætter Barabass fri og henretter den oprørsmand, som kalder sig jøder-*

nes konge, er du ikke kejserens ven. Vi har kun én konge, kejseren i Rom, og vi bliver nødt til at klage til den højeste instans.

Pilatus vidste, at der havde været andre klager, og at endnu én kunne indebære, at han mistede sit embede. Hvad skulle han gøre? Hans mentalitet fandt tryghed i den materielle verden, familien, en stor borg i Jerusalem og embedet.

Også for nutidsmennesket kræves et åndeligt løft og stort mod for at lade moral gå foran fysisk tryghed. Måske tvinges man ud i arbejdsløshed, familien må flytte fra huset, man betragtes som illoyal over for firmaet, måske sagsøges man for at have af-

"Pilatus' situation er hverdag for de fleste: Skal jeg gøre det, jeg ved er godt, eller skal jeg følge mit begær eller lade mig styre af min frygt?"

sløret hemmeligt materiale på trods af, at man har stoppet uærlighed og fusk.

Der kræves en absolut tro eller en absolut viden om, at ens handling er helt igennem retfærdig, for at turde møde så stor en udfordring.

Når vi identificerer os med det skabte, fx kroppen, aktiveres vores dødsangst og selvopholdelsesdrift, så snart kroppen trues eller skades, og identificerer vi os med en politisk eller religiøs idé, føler vi os truet, hvis nogen kritiserer eller latterliggør ideen. Positionen er vigtigere end sandheden eller vores moral.

Jo mere vores identitet hviler i, at vi er evige gudesønner/-døtre, jo færre kampe om positioner i den fysiske og psykiske verden føler vi behov for at udkæmpe. Man siger: Den vise tier i stedet for at kæmpe.

Pilatus identificerede sig - ligesom nutidsmennesket - med sin fysiske position og manglede åndelig støtte for sin retfærdighedsfølelse. Derfor kunne han intet stille op.

Skyldig/uskyldig?

Det er ikke uden kvaler, at Pilatus vender ryggen til sin samvittighed og lader Kristus korsfæste. Han vasker sine hænder og siger: *Jeg er uskyldig i denne retfærdige mands blod. I må selv tage ansvar derfor.*

Ritualet befrier ham ikke fra hans karma, men det letter på samvittigheden. Naderen, som er analog med denne hændelse, har en guddommelig suggestiv funktion ved at lette det tryk, der opstår, når man giver efter for sine ufærdige sider.

Men det var ikke nok for

"Også for nutidsmennesket kræves et åndeligt løft og stort mod for at lade moral gå foran fysisk tryghed."

Pilatus - han gav ordre til, at der på Jesu kors skulle stå *Jødernes konge*. Martinus mener, at dette ikke var ironi, men en holdningstilkendegivelse: Var der nogen, som stod for sandheden, så var det Jesus.

Når Pilatus forklarer sin uskyld og giver de andre skylden, giver han også udtryk for den offermentalitet, som præger nutidsmenneskets materialistiske livsholdning.

Når vi ikke tør stå ved vores idealer, igangsætter vi forsvarstaler, som kan overbevise os om, at det er på

Mod til at vælge

Hvis Pilatus havde givet Kristus fri, havde han sandsynligvis mistet sin position. På samme måde kan vi risikere at miste arbejde, venner eller partner, hvis vi beslutter os til at følge den oprigtighed eller den livsstil, som vores samvittighed byder.

Det kan være smertefuldt og opleves som en korsfæstelse, men set i et større perspektiv er det veer før føds-

"Vi risikerer at miste arbejde, venner eller partner, når vi følger vores samvittighed. Det kan opleves som en korsfæstelse, men set i et større perspektiv er det veer før fødslen til en højere og lysere tilværelse."

grund af andre, at vi har handlet forkert eller er kommet på afveje. Det er forældrenes eller samfundets skyld, og jo bedre vi er til at suggerere os ind i denne offerrolle, jo mere magtesløse og deprimerede bliver vi.

Martinus hævder, at indsigten i, at man selv er det eneste ophav til sin skæbne, kan få livskraften tilbage.

Den store udfordring i mødet med karmaloven er: ikke at sidde fast i skyld over, hvad vi har gjort, men at fokusere på de muligheder, som åbner sig for vores fremtid.

len til en højere og lysere tilværelse. *Den, som giver sit liv, skal vinde det*, siger man. En opfordring til at vove at miste fysiske fordele for at opnå åndelig frihed.

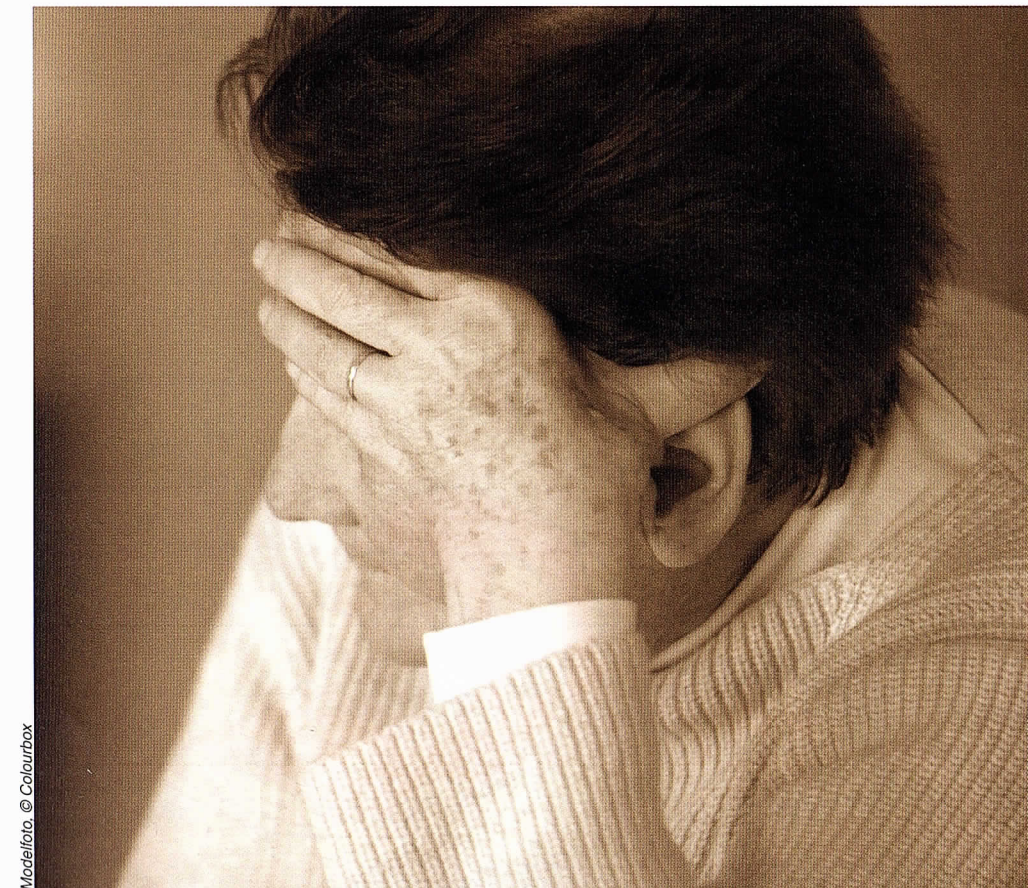
Processen symboliseres ved, at Jesus efter korsfæstelsen opstod fra de døde. Han løftede sig over det dræbende princip og de deraf følgende lidelser for at leve i en højere og friere tilstand. Han sagde: *Jeg er opstandelsen og livet. Den, som tror på mig, skal leve, om end han dør.*

Det er denne tro, som den åndelige videnskab gør tilgængelig for intellektuel forskning, og som bistår os i erobringen af en absolut viden, så vi vover at vælge det livgivende princip, dvs. at give Kristus fri. Denne befrielsesproces er en gradvis bevægelse gennem mange jordiske liv frem til vores kosmiske fødsel.

Pilatus vil leve iblandt os længe endnu. Men hver gang det lykkes at slippe Kristus fri, når flere af det rigtige menneskeriges lysstråler ind i vores liv og giver næring til fremvæksten af en retfærdig, modig og selvstændig dommer i vores indre. En dommer, som langsomt opdager, at hver lille hændelse i hverdagen er en omhyggeligt koreograferet akt i livets saga, hvor slutreplikken er *Se, alt er såre godt.*

Sören Grind er psykolog og underviser i Martinus kosmologi. Henv.: Solsökehem, Väsmanvägen 23, S-770 12 Sunnansjö, Sverige, tlf. +46 240 91685, www.solsokehem.se.

Litteratur: *Livet - dit spejl. Om menneskelig udvikling i et reinkarnationsperspektiv*, Sören Grind, Scientia Intuitiva 2010.

Modelfoto. © Colourbox

"Den store udfordring i mødet med karmaloven er: ikke at sidde fast i skyld over, hvad vi har gjort, men at fokusere på de muligheder, som åbner sig for vores fremtid."